

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκυριμένον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ 'Αργυροῦ Μεταλλίου τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησία δραχμὲς 120. 'Εξά-
μνην δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
'Αμερικῆς δολλάρια 3.—'Αγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
'Εξάμνηοι καὶ Τρίμηνηοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουπότε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

'Αθῆναι, 17 Φεβρουαρίου 1940

"Ετος 62ον.—'Αριθ. 12

Α. ΚΟΥΠΡΙΝ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΩΝ

Μία φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε
ἕνας ποιητής. Πῶς ἦταν ποιητής ἀ-
ναγνωρίζεσθαι ἀπὸ μακριὰ. Φοροῦσε
ἕνα μαῦρο πλατύγυρο καπέλλο, ἄ-
σπρη γραβάτα καὶ καφεῖ βελούδινο
σακκάκι. Εἶχε μακριὰ μαλλιά καὶ
κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴ
μασχάλη του ἕνα δέμα χαρ-
τιά. Στὰ χαρτιά αὐτὰ ἦταν
στίχοι.

Κάποτε ὁ ποιητής δι-
άβαζε τὰ ποιήματά του
στοὺς γνωρίμους του, καὶ
τότε ἔπρεπε ὅλοι νὰ τὸν
ἀκοῦνε ἀκίνητοι, δὲν ἐπι-
τρέποντάν οὔτε νὰ βήξουν,
οὔτε νὰ φτερνιστοῦν, οὔτε
νὰ καθαρίσουν τὴ μύτη
τους. "Αν κανένας ξεχνιό-
ταν καὶ σήκωνε τὸ χέρι νὰ
ξύσῃ τὴ μύτη του, ὁ ποιη-
τὴς τὸν κοίταζε μὲ τόση
ἀγανάκτηση πάνω ἀπ' τὰ
γυαλιά του, ὥστε ὁ ἀπρό-
σεκτος ἀκροατὴς ζάρωνε
καὶ κρυβόταν ὅσο μπορού-
σε περισσότερο γιὰ νὰ μὴ
φαίνεται.

'Ο ποιητής αὐτὸς εἶχε
ἕνα σπιτάκι μέσα σ' ἕνα
κῆπο μ' ἀρκετὲς σημύδες.

'Ο ποιητής αὐτὸς εἶχε
καὶ πολλὰ πουλιά· σπίνους,
καναρίνια, ψαρόνια, καρδε-
ρίνες, κριθολόγους, τοίχλες,
μελισσοφάγους καὶ ἄλλα.
Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ εἶχε μιά
κίσσα κι' ἕνα παπαγάλο.

Οἱ γνωστοὶ του ἔλεγαν:
«Πόσο ἀγαπᾷ τὰ πουλιά!
Εἶναι ὀλοφάνερο πῶς ἔχει
καλὴ καρδιά!»

Τὸ χειμῶνα τὰ πουλά-
κια μέσα στὰ κλουδιά τους

κρέμονταν στὰ παράθυρα ὅπου ἦταν
περισσότεροι ἥλιος καὶ φῶς.

Τὸ καλοκαίρι κατέβαζε ὁ ποιητής
τὰ κλουδιά μὲ τὰ πουλιά στὸν κῆπο
καὶ τὰ κρεμοῦσε στὶς σημύδες, ποὺ
τὰ κλαδιά τους μοσχοβολοῦσαν:

«'Ας χαροῦν οἱ φτερωτοί μου φίλοι
τὸν ἥλιο καὶ τὴν πρασινάδα στὸν κα-
θαρὸν ἀέρα! σκεπτόταν ὁ ποιητής καὶ
τᾷδειχνε μὲ περηφάνεια στοὺς γνωρί-

μους του: «Εἶναι τὰ μικρά μου ἀδέρ-
φια!» ἔλεγε.

Κάποια μέρα τοῦ 'Ιουλίου ἀφοῦ
κρέμασε τὰ φτερωτά του ἀδέρφια στὰ
κλαδιά, κι' ἀκούσε ἀρκετὴ ὥρα τὸ
σφύριγμα καὶ τὸ κελάιδημά τους περ-
πατώντας στὸν μικρὸ του κῆπο, ὅ-
στερα κάθισε σ' ἕνα πρᾶσινο μπαγ-
κά: καὶ βυθίστηκε σὲ συλλογὴ. Ἦθε-
λε νὰ φτιάξῃ κάτι στίχους.

Ἦταν τόσο ἀπορροφη-
μένος ἀπὸ τὴ σκέψη του,
ὥστε κάποια στιγμὴ, ποὺ
τυχαῖα ἔστριψε τὸ κεφάλι
ἀριστερά, τρόμαξε κι' ἔ-
βγαλε μιὰ δυνατὴ φωνή.

Δίπλα του στὸ μπαγ-
κάκι καθόταν ἕνα γερον-
τάκι, πολὺ μικρὸ καὶ ζα-
ρωμένο καὶ τὸν κοίταζε.
Φοροῦσε ἕνα παλὸ στα-
χιτὶ ἐπανωφόρι καὶ στὸ
κεφάλι του ἕνα παλιὸ
σταχτερὸ κοῦκο μὲ φοῦν-
τα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν
πολὺ μικρὸ, γεμάτο ρυτί-
δες. Ἡ μύτη του μακριὰ
κι' ἔμοιαζε σὰν ἀγκίστρι·
τὸ σαγόνι του ἦταν ἀνα-
σηκωμένο καὶ καταμεσῆς
μύτης καὶ σαγονιοῦ ἦταν
τὸ ξεδοντιασμένο στόμα
του. Τὰ μάτια ὅμως τοῦ
γέρου ἦταν ζωηρά, λαμπε-
ρά, ἐξυπνά, ὅπως τοῦ σπουρ-
γίτη· καὶ τὸ χαμόγελό
του χαριτωμένο καὶ λιγά-
κι πονηρό.

— Νὰ μὲ συγχωρήτε
ποῦ ὅς ἀνησύχησα, εἶ-
πε ὁ γέρος. Ἡ φωνὴ του
ἦταν σιγανὴ κι' ἀδύνατη.
Κουράστηκα... κι' εἶ-
πα ὅς καθήσω λίγα νὰ
ἐκκουραστώ.

— Καλὰ κάνετε! εἶπε
ὁ ποιητής ψυχρά.

'Ο γεροντάκος γέλατε:

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Κοίτα ἕνα ὥραϊο γλυκὸ ποὺ φυλάει ἡ μαμμὰ στὸ
μπουφέ... Θὰ τὸ φάμε τὸ μεσημέρι;

και το γέλιο του ήταν αδύνατο αλλά συμπαθητικό! το δε πρόσωπό του πήρε μια έκφραση τόσο καλή και συμπαθητική, που φαινόταν σχεδόν ωραίο.

— «Καπνίζετε;» είπε ο ποιητής προσφέροντάς του ένα τσιγάρο.

— Ευχαριστώ. Δεν καπνίζω.

— Πώς ήρθατε τόσο σιγανά, που δε σας άκουσα; ρώτησε ο ποιητής.

— Μά είμαι τόσο ελαφρός. Σά σκιά... Και σεις ρεμβάζατε... Συγχωρήσατέ μου μια αδιάκριτη έρωτησή. Είσαθε ποιητής;

— Ίσως...

— Βέβαια! Βέβαια! Ύψηλή ένα-σχόληση!

Ο γέρος ανασήκωσε το κεφάλι, κοίταξε αργά-αργά τα δένδρα ολόγυρά του κι' είπε:

— Κι' αυτά τί είναι; Πουλάκια;

— Ελέφαντες! είπε ο ποιητής.

— Χί! χί! χί! Πόσο έτοιμόλογος είσθε! Ελέφαντες! Φως φανάρι πώς ή έρωτησή μου ήταν άφελής κι' άσκοπη.

— Φυσικά! ψιθύρισε ο ποιητής. Σώπασαν κι' οι δύο. Ο ποιητής εξακολούθησε να καπνίζει και να βγάξει τον καπνό από τη μύτη του κι' ο γεροντάκος ξερόδθηκε, λές κι' έτοιμαζόταν κάτι να πη. Σε λίγο ρώτησε:

— Κχ! και... τα κρατάτε στα κλουδιά;

— Ναί! Σε κρεμαστούς κήπους!

— Επιτρέψτε με να σας ρωτήσω: Τί πιστεύετε; Τό πουλάκι είναι ευχαριστημένο στο κλουδί; Κι' όταν μάλιστα το πουλί δεν είναι κάτω ή γαλοπούλα, αλλά πουλί του δάσους ή του άγρου; Δεν στενοχωριέται στο κλουδί; Και μάλιστα με τέτοιον καιρό;

Ο ποιητής πειραγμένος κοίταξε αόστηρά τον συνομιλητή του.

— Ρωτήστε το να μάθετε.

— Τό ρώτησα! αποκρίθηκε με σοβαρότητα ο γέρος. Τό ρώτησα και ξέρω. Στενοχωριέται πολύ στο κλουδί. Το είναι στενό και πληκτικό.

— Συνηθίζει.

— Κι' ο άνθρωπος λένε συνηθίζει στη φυλακή... Ως ετου όμως συνηθισή υποφέρει πολύ!

Ο ποιητής δεν αποκρίθηκε.

— Θα μου πητε! Άλλο ο άνθρωπος κι' άλλο το πουλί.

Κι' ο γέρος κούνησε το κεφάλι του.

— Κατά τα πουλιά! εξακολούθησε. Υπάρχουν πουλιά, που δε μπορούν να ζήσουν στη σκλαβιά! Πάρτε για παράδειγμα τό σπουργίτη. Πόσα χιλιάμετρα κατά τους υπολογισμούς σας διασχίζει σε μια μέρα; Όχι λιγότερα από πεντακόσια κατά τον υπολογισμό μου.

Ενώ ο άνθρωπος, που έδω δευτερόλεπτα τόν βλέπουμε ψηλά, ψηλότερα κι' από τό καμπαναριό! Και τώρα σάς ρωτώ, πόσες φορές καταθλιπτικήτερη πρέπει να φαίνεται ή σκλαβιά στον σπουργίτη από τόν άνθρωπο! Γιατί κι' αν έπρόκειτο να ράψουμε τόν άνθρωπο μέσα σ' ένα σακί και να το άφήσουμε μονάχα μια τρύπα να τρώη και ν' αναπνέη, πάλι θάταν χιλιάς φορές λιγώτερο στενοχωρημένος από ετι είναι ο σπουργίτης στο κλουδί. Γι' αυτό πολλά πουλιά δεν μπορούν να ζήσουν στα κλουδιά, όπως π. χ. τ' αηδόνια, τ' αελιδόνια κι' οι σπουργίτες.

— Αυτό είναι αλήθεια! είπε ο ποιητής. Δοκίμασα να συνηθίσω σπουργίτια. Δεν άντέχουν! Τό σπουργιτάκι χτυπιέται στα σύρματα, δεν τρώει, δεν πίνει και τό πρωτό τό βρίσκεις άκίνητο—νεκρό.

— Δοκιμάσατε πολλές φορές; ρώτησε με συμπόνια ο γεροντάκος.

— Τρεις-τέσσερις.

— Τέσσερις! Ωστε τρεις θάνατοι ήταν μάταιοι. Έτσι;

Ο ποιητής δεν αποκρίθηκε και κρυφά στραβοκοίταξε τό γέρο.

Ο γέρος χωρίς να τόν κοιτάξει εξακολούθησε σοβαρά:

— Άς αφήσουμε τόν σπουργίτη. Όλος ο κόσμος ξέρει τί καπετάν φασαρίες είναι και αντίρτης.

(Άπο τό Ρωσικό) ΛΙΖΑ ΜΑΡΚΟΥ-ΠΙΑΤΑ

[Στή σειρά «Βιβλιοθήκη αρχαίων Έλλήνων πεζογράφων και ποιητών», τού έκδοτικού Οίκου 'Ι. και Π. Ζαχαροπούλου, βγήκαν κι' οι «Χαρακτήρες» τού Θεοφράστου. Είναι τό αρχαίο κείμενο με πιστή κι' ωραία μετάφραση άντίκρυ, καμωμένη στη δημοτική από τόν κ. Μαρίνο Σιγουρό, και με σοφή εισαγωγή, καθώς και σημειώσεις (αχόλια) από τόν ίδιο. Άπό τό βιβλίο αυτό, που θα πασχολήση αργότερα και τόν κ. Φαίδωνα, δημοσιεύω παρακάτω τόν «Κόλακα».—Σ. τ. Δ.]

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

Ο ΚΟΛΑΚΑΣ

Μπορεί κανένας να θεωρήσει την κολακεία σαν μια άπρεπη συναναστροφή, που είναι όμως ωφέλιμη στέν κόλακα.

Ο κόλακας είναι τέτοιος που μπορεί περπατώντας μαζί με άλλον στο δρόμο να το πη: «Ίδε πώς σε παρατηρούν, κανένα δεν κοιτάζουν στέν τόπο μάς έπως έσε. Χθές σ' επαινούν.

σαν στη Στοά—θα ήσαν άπάνω από τριάντα άνθρωποι—κι' έτυχε να ρωτήσουν ποιός είναι ο άριστος πολίτης. Όλοι τότε άρχισαν και τελείωσαν με τ' όνομά σου».

Και λέγοντας αυτά τινάζει κανένα χνουδι από τό φόρεμα τού φίλου του. Άν ο άνεμος ρίξη λίγο άχυρο στα μαλλιά του, τό άφαιρεί και λέγει με τό χαμόγελο στα χείλη: «Βλέπεις, δυο μέρες δε σε είδα και γέμισες άσπρες τρίχες, άν και κανένας στέν ήλικά σου, δεν έχει τόσες μαύρες».

Όταν ο φίλος μιλή, θα ιδής τόν κόλακα να προστάζει τούς άλλους να σωπάσουν, όταν τραγουδά τόν επαινεί και όταν πάψη τόν χειροκροτεί και τό φωνάζει εύγε!

Άν ο φίλος πη κανένα άνόητο άστείο, ο κόλακας θα ξεσπάσει σε τρανταχτά γέλια, και θα βουλώνη τό στόμα του με τό φόρεμά του, σαν να μή μπορεί να κρατηθή.

Στό δρόμο λέει πρός τούς διαβάτες να σταθούν, για να περάσει ο φίλος.

Άγοράζει μήλα και άπίδια και τά δίνει στα παιδιά, μπροστά στέν πατέρα, ύστερα τά φιλεί και λέει: «Τί καλά παιδάκια, σαν τόν πατέρα τους».

Άν ο φίλος αγοράζει ύποδήματα, θ' άκούση τόν κόλακα να το λέη πώς έχει πόδι πλιό καλοκαμωμένο από τό ύπόδημα, και άν πάη έπίσκεψη σε φίλο, τρέχει μπροστά για να φέρη τό μήνυμα, έπειτα γυρίζει γρήγορα πίσω για να πη: «Έδωσα τήν είδηση».

Είναι ο πρώτος από τούς καλεσμένους που επαινεί τό κρασί και λέει: «Τί καλοφαγάς που είσαι!» Η, διαλέγει κάτι από τό τραπέζι και το λέει: «Πάρε αυτό, είναι νόστιμο».

Και τόν ρωτά μήπως κρυώνει, άν θέλη τό επανωφόρι του, κι' ένώ το μιλεί έτσι, τόν σκεπάζει προσεχτικά.

Σάν να μην άρκοον αυτά, σκύφτει και κάτι το ψιθυρίζει στο αυτί, και άκόμη και όταν μιλή στέν άλλους αυτόν κοιτάζει.

Στό θέατρο παίρνει τά προσέφαλα από τό δούλο για να το τά στρώση αυτός. Και τόν βεβαιώνει ότι τό σπίτι του έχει οικοδομηθεί με τήν καλύτερη αρχιτεκτονική, ότι τό χωράφι του είναι λαμπρά όργωμένο και ότι ή εικόνα τού μοιάζει πολύ.

Όσο βλέπουμε τόν κόλακα να λέη και να κάνη όλα εσα θαρρεί πώς τόν κάνουν ν' άρέσει.

Μετάφρ. ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Άγαπητοί μου,

ΗΤΑΝ άρρωστος από έλαφρό κρυολόγημα—γριππούλα—κι' έμενε στο σπίτι του όκτώ ήμέρες. Τήν τελευταία—31—έμαθε τό δυστύχημά μου κι' έκάθησε άμέσως να μου γράψη για να με συλλυπηθή και να μου δικαιολογηθή που δεν έρχόταν ο ίδιος. Τήν άλλη πέρα—Πέμπτη, 1 Φεβρουαρίου—ή Άκαδημία είχε συνεδρίαση. Ένόμισε πώς μπορούσε να βγη. Και βγήκε.

Έρριξε πρώτα στο ταχυδρομείο τών Πατησίων—έκεϊ κατοικούσε—τό γράμμα, έπειτα πήρε τό τραμ για νάρθη στέν Άκαδημία. Μέσα στο τραμ το ήλθε ή συγκοπή. Τόν έβαλαν σ' ένα ταξί για να τόν πάνε στέν Σταθμό τών Πρώτων Βοηθειών. Μέσα στο ταξί ξεψύχησε και στο Σταθμό δεν έκαμαν άλλο παρά να διαπιστώσουν τό θάνατο. Στέν Άκαδημία συνεδρίαζε άκόμα, όταν μάς ήλθε τό κεραυνόβλο άγγελμα. Η συνεδρίαση της Όλομέλειας, ή ιδιαίτερη δεν έγινε για τό πένθος. Η Σύγκλητος μόνο συνεδρίασε για να έκδώση τό ψήφισμα και να μου άναθέση τόν έπικήδειο. Και τόλλο πρωτό, ένώ έπεξεργάζομαι αυτόν τό λόγο, που τό είχα γράψει τη νύχτα, μου ήρθε... τό συλλυπητήριο γράμμα του! Θέ μου, με τί σπαραγμό έγνώρισα τό γράψιμό του στο φάκελλο, με τί δδύνη διάβασα τό γράμμα αυτό, που έκείνος που μου τό έγραψε πρό δύο μόλις ήμερών, ήταν τώρα νεκρός και το έτοιμάζε έπικήδειο!...

Άγαπούσα πολύ τόν Ζαχαρία Παπαντωνίου, όπως κι' εκείνος ο καίμενος μ' αγαπούσε. Έγώ τόν ύποδέχθηκα στέν Άκαδημία—δεν είναι χρόνος άκόμα, τόν Φεβρουάριο τού 1939—κι' από τότε που ήταν κι' αυτός Άκαδημαϊκός, σέις συνεδριάσεις καθόταν πάντα κοντά μου και, τότε που δεν έβλεπα άκόμα καλά, με χειραγωγούσε ως τό ταξί που με γύριζε στο σπίτι, και πολλές φορές έμπαινε μέσα κι' ο ίδιος, για να με άνεβάση ως τό γραφείο μου και... να ήσυχάση. Άλλά δεν ήταν μόνο άπ' τήν άγάπη του που τό έκανε, ήταν κι' από τήν εκτίμησή του. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τόν χαρακτηρισμό που μου έκαμε σε μια σύντομη βιογραφία στα «Νεοελληνικά Άναγνώσματά» του. Κι' έγω πάλι δεν τόν αγαπούσα μόνο, παρά και τόν έθαύμαζα. Μοφ φαινόταν—και πολλές φορές τό έγραφα, τό είπα και στέν έπικήδειο—

πώς ετι έκαμε στέν ζωή του ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ποίημα για μεγάλους, ποίημα για παιδιά, σχολικό βιβλίο, διήγημα, χρονογράφημα, αισθητική μελέτη, κριτικό άρθρο, στο είδος του ήταν τ έ λ ε ι ο.

Σχετικώς δεν έγραψε πολλά. Ήταν από εκείνους που γράφουν λίγα και καλά. Δυο μόνο τόμους πιάνουν τά διηγήματά του, κι' άλλους δυο-τρεις τά ποιήματα. Θεατρικό έργο μόνο ένα, τόν «Όρκο τού Πεθαμένου» (διασκευή τού δημοτικού τραγουδιού «Μάννα με τούς έννιά σου γιούς, τη μία σου θυγατέρα»). Παιδικά μόνο δυο, τά περίφημα «Ψηλά Βουνά», άναγνωστικό για τη Β' τού Δημοτικού, και τά «Χελιδόνια», ποιηματάκια τονισμένα από τόν κ. Λαμπελέτ. Έκτός άπ' αυτά, άκόμη τρία βιβλία:

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

12.

Η κυρά Ρόζα είναι μια καλή γυναίκα που έχει εκεί κοντά ωραίο αγρό-σπιτο και μεγάλο κτήμα. Δεν έχει παιδιά και κανακεύει τά γειτονόπουλά της' γι' αυτό ή Λιλή κι' ο Παυλής τήν αγαπούν πολύ.

Και τώρα τρέχουν στές κυρά-Ρόζας με χαρά. Ο Παυλής, καθώς περνοῦσαν από τό σπίτι του, μπήκε μια στιγμή και πήρε τό τουφεκάκι του—άγιοβασιλιάτικο έννοείται—μήπως τυχόν τού παρουσιαζόταν ευκαιρία να κυνηγήση... Και τά δυο σκυλάκια άκολουθοῦσαν τά παιδιά, γιατί κι' ο Ρίχ στο μεταξύ είχε συνέλθει.

— Καλώς τά τά καλά μου παιδιά με τά σκυλάκια τους! φώναξε ή κυρά-Ρόζα μόλις είδε τη χαρούμενη συντροφιά στέν καγκελόπορτα.

— Έτρεξε, αγνά-λινε και φίλησε τη Λιλή και τόν Παυλή, χάιδεψε τόν Ρίχ και τόν Ράκ, και ρώτησε πώς είναι σπίτι.

— Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Άγαπητοί μου,

ΗΤΑΝ άρρωστος από έλαφρό κρυολόγημα—γριππούλα—κι' έμενε στο σπίτι του όκτώ ήμέρες. Τήν τελευταία—31—έμαθε τό δυστύχημά μου κι' έκάθησε άμέσως να μου γράψη για να με συλλυπηθή και να μου δικαιολογηθή που δεν έρχόταν ο ίδιος. Τήν άλλη πέρα—Πέμπτη, 1 Φεβρουαρίου—ή Άκαδημία είχε συνεδρίαση. Ένόμισε πώς μπορούσε να βγη. Και βγήκε.

Έρριξε πρώτα στο ταχυδρομείο τών Πατησίων—έκεϊ κατοικούσε—τό γράμμα, έπειτα πήρε τό τραμ για νάρθη στέν Άκαδημία. Μέσα στο τραμ το ήλθε ή συγκοπή. Τόν έβαλαν σ' ένα ταξί για να τόν πάνε στέν Σταθμό τών Πρώτων Βοηθειών. Μέσα στο ταξί ξεψύχησε και στο Σταθμό δεν έκαμαν άλλο παρά να διαπιστώσουν τό θάνατο. Στέν Άκαδημία συνεδρίαζε άκόμα, όταν μάς ήλθε τό κεραυνόβλο άγγελμα. Η συνεδρίαση της Όλομέλειας, ή ιδιαίτερη δεν έγινε για τό πένθος. Η Σύγκλητος μόνο συνεδρίασε για να έκδώση τό ψήφισμα και να μου άναθέση τόν έπικήδειο. Και τόλλο πρωτό, ένώ έπεξεργάζομαι αυτόν τό λόγο, που τό είχα γράψει τη νύχτα, μου ήρθε... τό συλλυπητήριο γράμμα του! Θέ μου, με τί σπαραγμό έγνώρισα τό γράψιμό του στο φάκελλο, με τί δδύνη διάβασα τό γράμμα αυτό, που έκείνος που μου τό έγραψε πρό δύο μόλις ήμερών, ήταν τώρα νεκρός και το έτοιμάζε έπικήδειο!...

Άγαπούσα πολύ τόν Ζαχαρία Παπαντωνίου, όπως κι' εκείνος ο καίμενος μ' αγαπούσε. Έγώ τόν ύποδέχθηκα στέν Άκαδημία—δεν είναι χρόνος άκόμα, τόν Φεβρουάριο τού 1939—κι' από τότε που ήταν κι' αυτός Άκαδημαϊκός, σέις συνεδριάσεις καθόταν πάντα κοντά μου και, τότε που δεν έβλεπα άκόμα καλά, με χειραγωγούσε ως τό ταξί που με γύριζε στο σπίτι, και πολλές φορές έμπαινε μέσα κι' ο ίδιος, για να με άνεβάση ως τό γραφείο μου και... να ήσυχάση. Άλλά δεν ήταν μόνο άπ' τήν άγάπη του που τό έκανε, ήταν κι' από τήν εκτίμησή του. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τόν χαρακτηρισμό που μου έκαμε σε μια σύντομη βιογραφία στα «Νεοελληνικά Άναγνώσματά» του. Κι' έγω πάλι δεν τόν αγαπούσα μόνο, παρά και τόν έθαύμαζα. Μοφ φαινόταν—και πολλές φορές τό έγραφα, τό είπα και στέν έπικήδειο—

πώς ετι έκαμε στέν ζωή του ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ποίημα για μεγάλους, ποίημα για παιδιά, σχολικό βιβλίο, διήγημα, χρονογράφημα, αισθητική μελέτη, κριτικό άρθρο, στο είδος του ήταν τ έ λ ε ι ο.

Σχετικώς δεν έγραψε πολλά. Ήταν από εκείνους που γράφουν λίγα και καλά. Δυο μόνο τόμους πιάνουν τά διηγήματά του, κι' άλλους δυο-τρεις τά ποιήματα. Θεατρικό έργο μόνο ένα, τόν «Όρκο τού Πεθαμένου» (διασκευή τού δημοτικού τραγουδιού «Μάννα με τούς έννιά σου γιούς, τη μία σου θυγατέρα»). Παιδικά μόνο δυο, τά περίφημα «Ψηλά Βουνά», άναγνωστικό για τη Β' τού Δημοτικού, και τά «Χελιδόνια», ποιηματάκια τονισμένα από τόν κ. Λαμπελέτ. Έκτός άπ' αυτά, άκόμη τρία βιβλία:

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

12.

Η κυρά Ρόζα είναι μια καλή γυναίκα που έχει εκεί κοντά ωραίο αγρό-σπιτο και μεγάλο κτήμα. Δεν έχει παιδιά και κανακεύει τά γειτονόπουλά της' γι' αυτό ή Λιλή κι' ο Παυλής τήν αγαπούν πολύ.

Και τώρα τρέχουν στές κυρά-Ρόζας με χαρά. Ο Παυλής, καθώς περνοῦσαν από τό σπίτι του, μπήκε μια στιγμή και πήρε τό τουφεκάκι του—άγιοβασιλιάτικο έννοείται—μήπως τυχόν τού παρουσιαζόταν ευκαιρία να κυνηγήση... Και τά δυο σκυλάκια άκολουθοῦσαν τά παιδιά, γιατί κι' ο Ρίχ στο μεταξύ είχε συνέλθει.

— Καλώς τά τά καλά μου παιδιά με τά σκυλάκια τους! φώναξε ή κυρά-Ρόζα μόλις είδε τη χαρούμενη συντροφιά στέν καγκελόπορτα.

— Έτρεξε, αγνά-λινε και φίλησε τη Λιλή και τόν Παυλή, χάιδεψε τόν Ρίχ και τόν Ράκ, και ρώτησε πώς είναι σπίτι.

— Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

Καλά είναι, αποκρίθηκε ή Λιλή' μόνο ή μαμμά έχει πονοκέφαλο κι' αναπαύεται. Άλλά έγω κι' ο Παυλής κάναμε τίς δουλειές τού σπιτιού, κι' όταν θα σηκωθώ, θα τά βοή όλα έτοιμα.

— Μπράβο σας! έκαμε ή κυρά-Ρόζα. Τί καλά παιδιά που είσαστε! Κοίμα να μην έχω κι' έγω έν' αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι σαν και σάς!

πώς ετι έκαμε στέν ζωή του ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ποίημα για μεγάλους, ποίημα για παιδιά, σχολικό βιβλίο, διήγημα, χρονογράφημα, αισθητική μελέτη, κριτικό άρθρο, στο είδος του ήταν τ έ λ ε ι ο.

Σχετικώς δεν έγραψε πολλά. Ήταν από εκείνους που γράφουν λίγα και καλά. Δυο μόνο τόμους πιάνουν τά διηγήματά του, κι' άλλους δυο-τρεις τά ποιήματα. Θεατρικό έργο μόνο ένα, τόν «Όρκο τού Πεθαμένου» (διασκευή τού δημοτικού τραγουδιού «Μάννα με τούς έννιά σου γιούς, τη μία σου θυγατέρα»). Παιδικά μόνο δυο, τά περίφημα «Ψηλά Βουνά», άναγνωστικό για τη Β' τού Δημοτικού, και τά «Χελιδόνια», ποιηματάκια τονισμένα από τόν κ. Λαμπελέτ. Έκτός άπ' αυτά, άκόμη τρία βιβλία:

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔ

— Έχετε όμως τόσο άλλα πράγματα! είπε η Λιλή. Βώδια, πρόβατα, γουρουνάκια, γαϊδουράκια... Χωριστά η γάτα σας και τα πουλιά σας... Αλήθεια, τί κάνει η χελώνα σας; Θέλουμε να την ιδούμε. Νά, φέραμε και λάχανο να τη φιλέψουμε.

— Καλά είναι, είπε η κυρά - Ρόζα, και θα χαρή να σας ιδή. Περάστε.

Τα παιδιά πέρασαν στην αυλή, όπου, μέσα σ' ένα μαστέλο, καθόταν η χελώνα. Έμοιαζε λίγο σ' α φυλακισμένη, μ' ήταν ανάγκη για να μη γυρίξει εδώ κι εκεί και τρώει, τι τύχη. Έφαγε το λάχανο που της έφεραν τα παιδιά, αλλά καμιά χαρά δεν έδειξε που το είδε. Είναι μάλιστα και ζήτημα αν τα είδε, γιατί δεν σήκωσε καθόλου το κεφάλι της από το λάχανο.

— Είναι αγενής, είπε ο Παυλός. Πάμε καλύτερα να ιδούμε το γαϊδουράκι.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κοίταξαν δεξιά, κοίταξαν αριστερά για να βρουν τον γεναιόδωρο και άστετο ταχυδακτυλουργό που διασκεδάζει μαζί τους, όταν έπεσε και το τέταρτο νόμισμα και κύλισε ως τα πόδια του κ. Περικλή.

— Α! μ' αυτό δεν υποφέρεται! Τι να είναι;

— Κανείς να μη βγή από δω. Κάποιος δακτυλουργός είναι δώ μέσα και πρέπει να τον ανακαλύψουμε.

Εάφνου ένας νέος φώναξε:

— Ο πίθηκος, ο πίθηκος. Για κοιτάξτε τον, κάτι ροκανίζει! κι' έπληρώσε άμέσως τον Κίτσο που όσο έτρωγαν τα παιδιά καθόταν ήσυχος στην πλάτη της καρέκλας του Φραγκίσκου. Ο κύριος Περικλής άπλωσε το χέρι του για να ιδεί τι είχε στο στόμα του ο Κίτσος, άλλ' αυτός άγρίψε. Άρχισε μάλιστα να τρίβει τα δόντια του και να φτύνη στο πρόσωπο του κ. Περικλή όσα κομμάτια χαρτιού είχε στο στόμα και μαζί μ' αυτά έφτυσε και πέμπτο νόμισμα που ο κ. Περικλής, πρόφτασε και άρπαξε πριν κυλίσει κατά γης.

— Τον πιάσαμε το φιλαράκο. Νάτος ο ταχυδακτυλουργός, φώναξε ο κύριος Περικλής.

Αλλά που μπόρεσε ο πίθηκος να βρή τον μικρό αυτό θησαυρό; Κανείς δεν τ' έβλεπε, ούτε η ξενοδόχος, ούτε οι πελάτες της κι' απ' το χαρτί που ήταν τυλιγμένα τα νομίσματα

και που είχε άρπάξει ο Γιάννης δεν μπορούσε κανείς να καταλάβει τίποτε.

Έξαφνα ο Φραγκίσκος θυμήθηκε το μικρό πακέτο που του είχε δώσει ο πλοίαρχος Γκαστάλδης, την στιγμή που έφυγαν λέγοντάς του, να

Το Άλγερν και τ' αξιοθέατά του.

μην το δείξει στον Γιάννη πριν ξεκινήσει το βαπόρι. Και κείνος το λησμόνησε δόλτελα. Τώρα, εκεί που ο Φραγκίσκος έτρωγε, ο Κίτσος καθισμένος πίσω του, έχωσε το χέρι του στην τσέπη του μικρού και πήρε τον κύλινδρο χωρίς κανείς να τον καταλάβει.

Έτσι το μυστήριο λύθηκε.

Όλοι όσοι ήταν στο ξενοδοχείο κατευχαρι-

στήθηκαν και προπάντων τα παιδιά.

Τώρα πια που βρέθηκαν χρήματα δόκιμη η υπόθεση γινόταν εύκολωτατη. Ο Γιάννης ήθελε να φύγουν άμέσως για το Βούφαρι, αλλά το τραίνο θα έφευγε στις πέντε και

τέταρτο και θα έφθανε στο Βούφαρι στις έπτά και τριάντα δύο. Θα ήταν δηλαδή πολύ άργα και δεν θα είχαν καιρό να τρέχουν νύχτα ώρα σ' έξον τόπο να γυρεύουν τον θείο τους Θωμά.

Αποφασίστηκε λοιπόν να φύγουν το πρωί με το τραίνο των έξη και δεκαπέντε.

Ο κύριος Περικλής επέμενε και καλά να πάει με τους τρεις μικρούς για να ιδεί και το πανηγύρι του Βούφαρι και να γυρίσει στο Άλγερν αφού τους παραδώσει στο θείο τους.

Η κυρία Ποτελού απ' την άλλη μεριά, που ήταν γυναίκα με καλή καρδιά, μ' όλο που φαινόταν δύστροπη, είπε πως με χαρά θα δεχόταν να κοιμηθούν τα παιδιά στο ξενοδοχείο της. Ο Γιάννης επέμενε να πληρώσει αφού τώρα είχε χρήματα κι' όταν τέλος πάντων έπεισθηκε να μείνουν εκεί η κυρία Ποτελού πήρε τ' αδέρφια του και τα πήγε στο λιμάνι.

Εκεί ανέβηκαν στην «Ελπίδα» για να πάρει τα ρούχα του, και να παρακαλέσει τον πλοίαρχο Βαρβακόττο να πηστέν Μάριο Γκαστάλδη, ότι κατά τα φαινόμενα δεν θα έμεναν στο Άλγερν αλλά στο Βούφαρι. Έστερα πήγαν και γύραν τον κύριο Περικλή που θα περίμενε για να τα γυρίσει στην πόλη και να τους δείξει τα αξιοθέατα.

Πρώτα, πρώτα τα πήγε στο δημόσιο κήπο του Μορέγγη. Απ' αυτόν το πανόραμα της θάλασσας και των δουνών είναι σ' αν μαγικό και το βράδυ την ώρα που ο ήλιος βασιλεύει χιλιάδες πουλιά έρχονται και κουρνιάζουν στις φυλλωσιές των δέντρων του. Ο κήπος αυτός πήρε το όνομά του από ένα γέρο αξιωματικό Μορέγγη που πρωτοστάτησε να γίνει.

Έστερα ο κ. Περικλής τους έδειξε το τζαμί του Σιδι Άδερραχμάν ένα από τα ωραιότερα τζαμιά του Άλγερίου. Αφού ανέβηκαν μιά στενή και όρθη σκάλα βρέθηκαν στον κοβάσ' αν να ποίμε ένα τετράγωνο παρεκκλήσι στρωμένο με ωραία πλούσια χαλιά. Στη μέση του κοβά ήταν το ταβού όπως το λέν οι Άλγερίνοι, στολισμένο όλο με σημαίες και διάφορα άφιερώματα. Εκεί ήταν και ο τάφος του περίφημου γέροντα Σιδι Άδερραχμάν που για τιμή του είχε χτιστεί το τζαμί.

(Ακολουθεί)

KIMON AΛKIDHΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Πολλές φορές μιά άπροσδόκητη απάντηση άρκει για να ήμερώσει ένα παιδί που κλαίει και που τίποτε ως εκείνη τη στιγμή δεν μπόρεσε να το ήσυχάσει. Η αλήθεια άλλωστε είναι πως η Δόττη άπεχθανόταν την άπότομη μίς Μιντοίν και δεν λογάριαζε δόλτελα τη μαλακή μίς Άμέλια, ενώ από το άλλο μέρος ένοιωθε μιά μικρή άδυναμία για τη Σάρα, μ' όλο που έλ' άχιστα τη γνώριζε. Βέβαια δεν είχε άκόμη σκοπό να πάει τα κλάμματα, ωστόσο ρώτησε τη Σάρα μ' ένα άναφυλλητό:

— Και που βρίσκεται η μαμμά σου;

Η Σάρα δεν της έδωσε άμέσως άπάντηση. Της είχαν πει πως η μαμμά της βρισκόταν στέν ούρανό. Είχε σκεφθεί πολύ επάνω σ' αυτό το ζήτημα κι' είχε σχηματίσει μιά άποψη δόλτελα δική της.

— Έχει πάει στέν ούρανό, είπε. Είμαι όμως βέβαιη πως πότε-πότε κατεβαίνει για να έρθει να με ιδεί. Εγώ όμως δεν μπορώ να την ιδώ. Το ίδιο θα γίνεται και με τη δική σου. Έσως τούτη τη στιγμή να βρίσκονται κι' οι δύο τους εδώ και να μ' άς βλέπουν.

Η Δόττη σηκώθηκε ξαφνικά και κοίταξε γύρω της. Ήταν ένα ωραίο παιδάκι με σγουρά μαλλιά και τα μεγάλα δλοστρόγγυλα ματάκια της έμοιαζαν με «Μη-με-λησμένοι» μουσκεμμένα από τη δροσιά. Όστόσο, αν η μαμμά της ήταν εκεί αυτό το διάστημα, θα της ήταν άδύνατο να συγκρίνει το παιδί της μ' άγγελάκι τ' ούρανο.

Η Σάρα έξακολούθησε να της μιλάει με τόση θερμή και με τόση πεποίθηση, ώστε η Δόττη άβελά της στεκόταν και την άκουγε. Κι' άλλοι της είχαν πει πως η μαμμά της τώρα είχε μεγάλες άσπρες φτερούγες, της είχαν δείξει εικόνες που παρ' άστειναν ωραίες κυρίες ντυμένες με μακριά άσπρα φορέματα και που τις

έλεγαν άγγέλους. Μ' αυτά που έλεγε η Σάρα της φαινόταν π' ό πιστευτά απ' όλα όσα είχε άκούσει έως τότε. Της φαινόταν σ' αν να της μιλούσαν για μιά χώρα μακρινή βέβαια, μ' άληθινή.

— Εκεί ψηλά, είναι όλο λιβάδια, της έλεγε η Σάρα, άφήνοντας τη φαντασία της έλεύθερη. Είναι λιβάδια με άσπρους κρίνους κι' όταν φυσάει τ' άεράκι γεμίζει ο τόπος από τη μοσχοβολία τους. Τα παιδάκια παίζουν ανάμεσα στους κρίνους και πλέκουν στεφάνια και τα βάζουν στα κεφάλια τους. Ποτέ δεν κουράζεται κανείς όσο

ήρθε πάρα πολύ γρήγορα. Όταν έπώθηκε κι' η τελευταία λέξη η Δόττη σούφρωσε τα χείλη της, έτοιμη να ξεσπάσει πάλι σε κλάμματα.

— Θέλω να πάω κι' εγώ εκεί! φώναξε. Δεν έχω... δεν έχω μαμμά μέσα σ' αυτό το σχολείο.

Η Σάρα ένοιωσε εδώς τον κίνδυνο. Πήρε το μικρό παχουλό χεράκι στα δικά της χέρια και της είπε γελαστή:

— Θα γίνω εγώ μαμμά σου. Θα παίξουμε τή μαμμά και το παιδί κι' εσύ θα είσαι η κορούλα μου. Κι' η Έμιλυ θα είναι η μικρή σου άδελφούλα.

Στα μαγουλάκια της Δόττης παρουσιάστηκαν πάλι τα δυο χαριτωμένα λακκάκια της.

— Αλήθεια-αλήθεια; είπε.

— Και βέβαια αλήθεια, άποκρίθηκε η Σάρα πηδώντας δόλ' όρθη. Πάμε να της το πούμε της Έμιλυ. Κι' ύστερα θα σου πλύνω το πρόσωπο και θα σου χτενίσω τα μαλλιά σου.

Η Δόττη δέχθηκε με χαρά και άρχισε να τριποδίξει δίπλα στη Σάρα, δίχως να θυμάται πια πως όλο το δράμα που έγινε πριν δημιουργήθηκε από την έπίμονη άρνησή της ν' άφήσει να την πλύνουν και να την χτενίσουν.

Από εκείνη την ήμέρα η Σάρα έγινε η θετή μητέρα της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'
Μπέκυ

Τη μεγαλύτερη έπιτυχία της άνάμεσα στις συμβαθήτριές της τη χρωστούσε η Σάρα στο χαρίσμα που είχε να λέει ωραίες ιστορίες. Αυτό τραβούσε τα παιδιά κοντά

της περισσότερο κι' από τα πλούτη της κι' από τα λούσα της κι' αυτό έκανε τη Λαβίνια και μερικές άλλες να τη φθονούν από το βάθος της καρδιάς τους.

Όποιοι στα παιδικά του χρόνια έτυχε να γνωρίσει στο σχολείο ένα μαθητή ή μιά μαθήτριά που να ξέρουν να μιλούν ωραία και να δίνουν ζωή και χάρη σε κάθε άφήγησή τους, θα θυμάται σ' όλη του τη ζωή πως μαζεύονται όλοι γύρω από το παιδί αυτό, «να τους πη κάτω» και πως βρίσκονται κρεμασμένοι από τα χείλη του.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Κοριτσάκια της Σουηδίας, που τραγουδούν και άπαγγέλλουν από το Ραδιόφωνο, — νά, σ' αν τη δική μας Μπούλυ — γυμνάζονται μπροστά στο μικρόφωνο του Σταθμού. Και θα τα λένε πολύ καλά, γιατί ο δάσκαλος φαίνεται εύχαριστημένος...

κι' αν περπατήση, γιατί έχει και φτερά και όποτε θέλει πετάει. Και γύρω είναι φράχτες από χρυσάφι και μαργαριτάρι, μ' είναι χαμηλοί ώστε να μπορεί κανείς να σκύβει και να βλέπει κάτω χαμηλά τη γη και να στέλνει φιλά και χαιρετίσματα.

Όποια ιστορία κι' αν είχε άρχισι να διηγείται η Σάρα, η Δόττη θα είχε πάψει να κλαίει και θα είχε παρ' άσσει από τη γοητεία της, μ' άυτό τη ή ιστορία ήταν ωραιότερη απ' όλες τις άλλες. Σύρθηκε κοντά στη Σάρα και ρουφούσε τα λόγια της, ως το τέλος, που για την αντίληψή της

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

«Εν' απόμονο πουλάκι
Στου κλωνιού μιάν άγκαλιά
Λέει κάποιο τραγουδάκι
Στη ζωή στέλνει φιλιά.

Κι' ένας άμοιρος διαβήτης
Σταματά και τ' ορωτά:
«Είμαι δύστυχος σακάτης,
Μπορώ νά βρω τη χαρά;»

«Αχ! καλέ μου Διογένη,
Χαμογέλα στη ζωή.
Τι κι' αν είναι μωρομυμένη
Θά τη δής και γελαστή».

Μπετόβεν [Β]

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΠΟΡΕΙΑ

Είμαστε μιὰ χαρούμενη παρέα. Κα-
τηφορίζαμε απ' τ' ο βουνό. Είχε πιά
σουρουπώσει, Τά πελώρια έλατα έρι-
χναν τρανές σκιές στο μονοπάτι κι' ή
πανσέληνος μάς χαμογέλαγε πίσω απ'
τις ράχες. Συναντήσαμε τα πρώτα σπι-
τάκια της κοιλάδας κι' ύστερα από
πορεία μισής ώρας φτάσαμε στο δημιό-
σιο δρόμο που οδηγούσε στο κοντινό
χωριό.

Τά πόδια χτύπαγαν άκανόνιστα στην
άσφαλτο απ' την ολόήμερη σχεδόν πο-
ρεία, μα τὰ πρόσπατα ήταν γελαστά
κι' ή φωνή δυνατή. Η πορεία όμως
στον ίσιο δρόμο ήταν μεγάλη και μο-
νотонή. Τραγουδήσαμε, τι έέραμε, έ-
ξαντλήσαμε τα καλαμπούρια μας, μα ό
δρόμος ήταν άτέλειωτος. Σιγά-σιγά γί-
ναμε όλοι σκυθρωποί και σέρναμε τις
αρθρώσεις στην άσφαλτο, δείγμα βαρυε-
στισιμίας.

— Παιδιά, φώναξε ένας, τ' ο χωριό!
Βλέπετε;

Πραγματικά, μακρυνά, μα πολύ μα-
κρυνά φανήκαν δυο τρία φωτάκια, που
τρεμόλαμπαν άπελπιστικά.

— «Ε, και μ' αυτό; μουρμούρισε άλ-
λος. Θά ναι τουλάχιστον πέντε ώρες πο-
δαρόδρομος!»

— Όλοι μαζί τ' ο ριχτήκαμε.

— Σιγά!! κι' εσύ! Μην είναι εκατό!
— Ο άρχηγός άπεφάνθη κατόπιν έμβρι-
θούς σκέψεως ότι πρόκειται περί ά-
ποστάσεως δέκα χιλιομέτρων. Δηλαδή
δυο ώρες περπατώντας. Σε άπάντηση,
οι περισσότεροι θρονιάστηκαν καταγής.

— «Ε ε ε, φώναξαμε, δεν έχετε σκοπό
νά φτάσουμε κάποτε;

— Μωρ' δεν τ' ο κουνάμε από δώ που
νά χαλάσω ό κόσμος.

— Καλά τώρα. Και πώς θά χωριστούμε;
— Μπά, θά μάς περιμένετε στο χω-
ριό. Σε λίγο ξεκινάμε!

Τώρα μέινανε τρεις όλοι- όλοι και
γεμάτοι χαρά ξεκινήσαμε. Σιγά-σι-
γά τούς χάσαμε πίσω από τὰ πυκνά

δέντρα. Πήραμε κι' οι τρεις τ' ο ίδιο
βήμα. Προχωρήσαμε πρὸς τ' ο χωριό σά
φουσικωμένοι γάλοι. Σάν περάσε λίγη
ώρα καταλάβαμε πώς παίρνοντας ύψος,
χάναμε τὸν καιρό μας άδικα, γιατί κα-
νείς δεν μάς έβλεπε πιά.

Ξαφνικά ένας φώναξε τρομαγμένα.

— Κοιτάξτε!

— Τι;

— Δυο δρόμοι!

Παρά λίγο νά πέσουμε κάτω κεραυ-
νόπληκτοι. Ήταν αλήθεια. Πενήντα
μέτρα παρακάτω ό δρόμος μας διχαζό-
ταν. Αναγκαστήκαμε νά περιμένουμε
τους άλλους που μ' ας πήραμε κιόλα στον
μεξέ. Μα κι' αὐτοί τὰ βρήκαν σκούρα
κατόπι. Παραλίγο νά άρχίσουμε τὰ
κλάμματα όλοι. Πήραμε στην τύχη τ' ο
δεξιό δρόμο, κι' ύστερα απ' ένα τέταρ-
το—τί ντροπή!— βρήκαμε πώς οι δυο
δρόμοι ξαναενώνονταν.

— Όλοι είχαμε καταλάβει καλά τη
γκάφα μας, μα κι' όλοι είμαστε τελείως
αδιάφοροι γι' αυτό! «Ενα χωριάτη που
ρωτήσαμε γιά τούς δρόμους έπειτα μάς
είπε:

— Ήταν τ' ο σπίτι τ' ο κυρ- πρόεδρου
απ' τη μιὰ μεριά, και τ' ο κυρ-νωματάρ-
χη απ' την άλλη κι' έτσι φτιάξαμε τούς
δυο δρόμους γι' αὐτά τούς ευχαριστήσουμε!

Σίφουνας [Β]

ΔΕΝ ΚΛΑΙΩ

Δεν κλαίω τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα
που φυλλορροούν τὰ μαραμμένα πετα-
λάκια τους ένα μουντό συννεφιασμένο
δειλινό. Θάρρη πάλι ή άνοιξη και θά
ξανανθίσουν, γεμάτα όμορφη και φρε-
σκάδα, νέα δλόδροσα μπουμπουκία.

Δεν κλαίω γιά τὰ γκριζα σύννεφα,
τους συντρόφους τ' ο χειμώνα, που ά-
πλώνουν τὰ μαύρα πέπλα τους σάν
φτερουγες θανάτου και σκεπάζουν τ' ο
γαλάζιο σεντόνι. ούτε γιά τη βροχούλα
— έξασπασμα ούράνιου παράπονου—γιατί
αύριο θά ξαναλάμψη ό ήλιος και διώ-
χνοντάς τα όλα αυτά, θά δώση πάλι
στην πλάση τὸν άρμονικό της τόνο.

Δεν κλαίω τις βαρικές θλιμμένες μέ-
ρες τ' ο χινόπουρου που σταλάζουν μιὰ
πικρή μελαγχολία στην ψυχή μας, ενώ
κιτρινομένα τὰ φύλλα των δένδρων
σέρνονται στους δρόμους σ' ένα τρελ-
λό χορό.

— Όχι, δεν κλαίω γιά τίποτ' απ' αυτά,
γιατί θά περάση ό χειμώνας και θ' άν-
τηγήσει πάλι τ' ο κρυσταλλένιο της άνοι-
ξης γέλιο και θά ντυθῇ ή φύση στα
γιορτινά της.

... Κλαίω μόνον γιά κείνον που βλέ-
πει μπροστά του την άπέραντη γαλάζια
θάλασσα, τις χαρούμενες καταπράσινες
λαγκυδιές, και θέλει μ' άνοιχτά φτερά
νά τρέξη νά λικνιστῇ με τις δλόδροσες
βαρκοϋλες στα παιχνιδιάρικα κύματα,

ν' άκούση τ' ο τραγούδι τ' ον πουλιών νά
ξεχύνεται στα δάση, μα δεν μπορεί
γιατί τ' ούχουν σκλαβωμένα τὰ φτερά.

Κλαίω εκείνον που έχτιζε ψηλά πα-
λάτια στη γαλάζια άκρογιαλιά, κι' ήρθε
κάποια αύγη εν' άφρισμένο κύμα και
του τὰ γκρέμισε. Εκείνου που ζούσε κι'
έλικνιζόταν μ' ένα γλυκό όνειρο κι' ήρ-
θε ή σκληρή πραγματικότητα και του τ' ο
σκόρπισε και φύσηξε ό άγριος βορριάς
και του πήρε τὰ ροδοπέταλα βυθίζον-
τάς τον σε θλίψη πικρή.

Κλαίω εκείνον πουχε ευγενή ιδανικά
τά ύψη, τις κορφές, τὰ μεγάλα, που
θέλησε στο φθαρτό διάβα της πολυ-
κύμαντης ζωής του ν' άφήση φεύγον-
τας ένα δρόμο φωτεινό και δοξασμένο,
μα δεν μπόρεσε γιατί του σπάσαν τὰ
φτερά. Γι' αὐτούς μόνον κλαίω...

Νυχτοτράγουδο [Β]

ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Έδω στην ξενιτειά που μένω,
Δεν σε ξεχνώ, μαννούλα μου χρυσή,
Και μ' άμετρη χαρά προσμένω
Τη μέρα που θά νάρθω στο νησί.

Θάρρω νά μείνω εκεί κοντά σου,
Κάτω απ' τὸν ξάστερο ουρανό,
Ν' άκούω τὰ κύματα — στοχάσου —
Που θά φλοισβίζουν στο γιαιλό.

Συντρόφους θάχω και τ' ο άρνάκια
Που βόσκουν στις βουνοπλαγιές,
Μα και τὰ ξένοιαστα πουλάκια
Που κελαιδούν στις φυλλωσιές.

Και τ' ο χειμώνα σάν χιονίζει
Και κάθωμαι στη ζέστα τ' ο τζακιού,
Θά συλλογιέμαι πόσο άξίζει
Η στέγη τ' ο δικού μου τ' ο σπιτιού.

Ελπιδοφόρος [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο μάθημα της φυσικής.
— Τι συμβαίνει, Γιαννάκη, όταν πέ-
φτει τ' ο θεριμόμετρο;

— Ότι τ' ο καρφί που τ' ο κρατούσε
ξεκαρφώθηκε απ' τη θέση του, κύριε
καθηγητά.

Μελαγχολική Ύπαρξις

— Ό Δελες πιάνει τ' ο σκύλο τους νά
παίξη δαγκάνοντας τὰ παπούτσια του.
— Ορίστε, μαμμά, λεί, ποιος χα-
λάει τὰ παπούτσια μου, που όλη ώρα
λές έμένα.

Αντέ Ίρλμ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Αθήναι, 42 δόδε Εὐριπίδου
τὴν 12 Φεβρουαρίου 1940

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ μου κινδύνευσε νά
χάση πάλι την ένημερότητά της, γιατί
πολλά γράμματα μου έμειναν από την πε-
ρασμένη έβδομάδα. Άλλ' αὐτήν, με τούς
σχολικούς διαγωνισμούς που άπασχόλησαν
τούς φίλους μου, έλαβα λιγώτερα από τ' ο
συνηθισμένο. Κι' έτσι σήμερα μπορώ, με
κάποια συντομία βέβαια, νάπαντήσω σχε-
δόν σε όλα.

Έλπίζω, Μπούλυ, νά έγινες καλά. Η
κυρία που ήλθε εκ μέρος του κ. Κοτζιά
στη μαμμά σου, νά της άναθέσει τ' ο θεατρι-
κό μέρος τ' ο έορτασμού τ' ον Έξηντάχρο-
νων, είναι ή κ. Λούλα Μαρκετού, μέλος
της Έπιτροπής. Εύχαριστώ τη μαμμά σου
που δέχθηκε με τόσο προθυμία. Είδα και
πώς «φαντάζεται» τη γιορτή. Πολύ ώραία
βέβαια, αλλά εγώ δεν θάνακατεωθώ ή μαμ-
μά σου θά τὰ συζητήση με την Έπι-
τροπή. Χαίρω, που έχεις πολλά γράμ-
ματα από παιδιά που σε άκούνε από τ' ο
Ραδιόφωνο. Τ' ο Άσπρου Κουνελάκι, που
σου έγραψε από τὰ Χανιά, είναι μιὰ πολύ
καλή διαπλάσο-ύλα, και πρέπει νά της
άπαντήσης και νά της στείλγς τὰ Μικρά
Μυστικά που σου ζητεί. Σου έστειλα 3 τε-
τράδια. Σήμα δεν υπάρχει. Καλά κάνεις
που δεν αλλάζεις βουδώνυμο.

Είδα, Τσάρε, πόσο σου άρρεσε τ' ο Πέν-
ταθλο κι' ευχαριστήθηκε πολύ. Χαριτωμέ-
νο και τ' ο πρώτο σου κυνήγι με τόν εξά-
δελο. Στο δεύτερο βέβαια θά πετύχης πε-
ρισσότερο, αλλά πάπια τ' ο Άνανία μή
στείλγς—ούτε μέσα... τ' ο γράμμα—γιατί
δεν τ' ο άρέσουν. Άρχισαν, καθώς θά είδες
τάποτελόμενα των καλοκαιρινών Διαγω-
νισμών. Θά έχουν βγει όλα ως τὸν Ιού-
νιο, που θά προκηρυχθουν οι νέοι, κι' ή
Κυριακή έπίσημο. Τ' ο σκότος σου πολύ καλό,
αλλά τ' ο θέμα δεν είναι κατάλληλο γιά
παιδιά. Στείλς τίποτε παιδικώτερο...

Αδολάρε, ένα γράμμα σου, παιδιό-τερο
από εκείνο που σου άπάντησα στο προη-
γούμενο, είχε άνακατευθῇ με κομμάτια
Συνεργασίας και μόλις σήμερα τ' ο βρήκα.
Τὴν άπάντησή σε δσα γράφεις στην άρχή,
σου την έδωσα ή δημοσίευση τ' ο κομμα-
τίου σου στο προηγούμενο. Ό έφανος εκεί-
νος άπέτυχε τότε.

Μα και τὰ δικά σου γράμματα, Λουλού-
δι τ' ο Ύμνου, τὰ διαβάζω μ' ευχαρί-
στηση και σου άπαντώ. Γιατί αν και μι-
κρή, γράφεις αρκετά καλά. Η μαμμά σου
έχει δικιο: άφου παίρνεις «Διαπλάσι», δεν
σου χρειάζεται άλλο περιοδικό, και μάλι-
στα απ' αυτά τὰ μωγατισμένα με διάφο-
ρα χρώματα, που όχι μόνο «ζαλίζουν τ' ο
μυαλό» καθώς λές, παρά χαλούν και την
καλαιθηνσία.

Α. Ν. Τούντα, ευχαριστώ πολύ γιά τὰ
καλά λόγια, την άνανέωση και τ' ο ξεπά-
θωμα. Ένέγραφα τὸν μικρό σου εξάδελο
και τ' ο έστειλα τὰ φυλλάδια έξαρχής. Νά
του πῆς πώς χαίρω πολύ γιά τη γνωριμία
του. Σου έστειλα και τὰ δυο φυλλάδια που
ζητήσες.

Γυφτοπούλα, νά μου φίλη, αυτό, κα-
θώς θά είδες, σου έներκινά. Ναι, τώρα που
έχεις και ψευδώνυμο, είσαι σωστή Διαπλά-
σοπούλα, αλλά πρέπει και νά μ' ο γράφης,
όταν τουλάχιστο σου άφίνουν καιρὸ τὰ μα-
θήματα.

Παλιέ μου Νάρκισσε, σου τ' ο άνανέωσα
και είσαι εν τάξει. Ευχαριστώ γιά τις ευ-
χές και γιά τὰ γράφεις γιά τὰ Έξηντά-

χρονά μου, και περιμένω τ' ο εκτενέστερο
γράμμα σου «γιά νά τὰ πούμε σάν παλιοί
φίλοι». Αυποδμαι μόνο που ή ζωή σου δεν
βρήκε ακόμα «άκτινα χαράς», έλπίζω όμως
πως ή επιστροφή σου στην κίηση θά εί-
ναι και γιά σένα μιὰ χαρά...

Αθάνατα 1821-1912, πολύ μ' ευχαρί-
στησε τ' ο γραμματάκι σου. Μας έκαμες την
καλύτερη έντύπωση όταν ήλθε με τη μη-
τέρα σου στο γραφείο μου και πέρασες
«ανάμεσα από τούς άναρίθμητους τόμους
μου, που θάθελες με μιὰ ματιά νά τούς
διάβας δλους». Στην άρχή οι λύσεις σου
δεν μπορεί παρά νά είναι λίγες, σιγά-σιγά
θά γίνονται περισσότερες.

Περαστικά, Τριανταφυλλάκι. Σου έστει-
λα και τὰ φυλλάδια που βρήκες, με την
ευκαιρία, πώς σου έλειπαν ή ήταν χαλα-
σμένα. Άλήθεια, μόνο όταν είναι κανένας
άρρωτος—έλαφρά έννοείται—ευκαιρεί γιά
τέτοιες δουλειές. Είδα και τὰ πολλά θώ-
ρα που έλαδες φέτος, «και διαβάζεις δσα
διαβάζουνταν, έπαίξεις δσα παίζονταν και...
χρησιμοποιούσε δσα δεν ήταν ούτε βιβλία
ούτε παιχνίδια» όπως τ' ο ρολογάκι και τὰ
κραγιόνια. Άλλά πολλά σου είπα. «Έτε-
ρον ούδέν» κι' έγώ. Ταύτα και μένω, και
περιμένω...

Λάκη, σου άνανέωσα τ' ο παλιό και σου
ένερκινά τ' ο νέο. Χαίρω που άπιστοφείς
«ένθερμότερος παρά ποτέ», κι' έλπίζω, στη
νέα σου διαμονή, όπου πολλά παιδιά θά
γνωρίσης, νά φροντίσης και γιά ξεπάθω-
μα. Εύχαριστώ γιά όλα.

Πολύ μ' ευχαρίστησε τ' ο πρώτο σου γράμ-
μα, Αόρατε (θά είδες την έγκριση). Ήταν
βέβαια καιρός, άφου έχεις πατέρα παλιό
Διαπλάσοπουλο και με διαβάζεις «από τό-
τε που άρχισες νά νοιώθης τὸν έαυτό σου». Εύ-
χαριστώ και γιά την άνανέωση. Όποτε
τ' ο φυλλάδιο θά εξακολουθήση νάρχεται
στο νομα της μαμμάς, κι' αυτό γιά νά μην
υπάρχη «ζήτημα πρότεροποίησης στο δια-
σμά» του μεταξὺ τ' ο άδελφού σου και
σου. Τί ώραία. Είδα με χαρά και γιά τις
καλές σπουδές που έκαμες κι' αυτές που
σκοπεύεις νά κάμης. Ό φίλος σου Β. Κ.
είναι τώρα έσωτερικός στην έδω Σχολή
Μεταξά.

Καλά σου είπες ή άδελφή σου, Μαίμου-
δίτσα: «Όλα τὰ παιδιά μου εγώ τάγαπώ,
και τὰ μεγάλα, και τὰ μικρά σάν και σέ-
να. Μή διατάξης λοιπόν νά μ' ο γράφης,
και μάλιστα νά έέρης πώς γιά την ήλικία
σου γράφεις ώραιότατα. Χαίρω που διαβά-
ζεις με τόσο ευχαρίστηση τ' ο άγνωστομα
της Κυρά-Μάρδας και τις «Ιστορίες» τ' ο
Άνανία, που τις βρίσκεις πιο άστείες και
απ' δσο ύποσχοταν ό τίτλος τους. Ναι,
τώρα που είσαι μικρή, θά λέγεται Μαί-
μουδίτσα άμα μεγαλώσης. θά πάρης τ' ο
ψευδώνυμο... Μαίμου.

Η Μόνα Λίτσα μ' ο γράφει «άλα Αδο-
λάρε, πώς τρεις χαρές είχες κι' αυτή από
τ' ο φυλλάδιο: κομμάτι της στή Σελ-
δα, μεγάλη άπάντηση στην Άλληλογραφία
και δυο Άσκήσεις της...». Ε, τυχαίνα καμ-
μιά φορά νάρχουνται όλα μαζεμένα, αλλά
δεν είναι πάντα έτσι. Χαίρω που οι νέες
μοι συνδρομητρίες στο σχολείο της είναι
τόσο ευχαριστημένες μαζί μου κι' έλπίζω
νά έγγράφη κι' άλλες, με τη βοήθειά τους,
ή Μόνα Λίτσα. Η Άρσινόη Ταμπσκοπού-
λου, άδελφή της Έλπίδας, είναι διακε-
κρμένη διδασκάλισσα και συγγραφέας λαμ-
πρών σχολικών βιβλίων.

Είδα, Γεώργιε Μείνανη, πώς ό φίλος
σου σου άνοίξε τὰ μάτια και σ' έκαμες νά
παίρνγης τώρα ένα περιοδικό που σε ίκανο-
ποιεί, ενώ με τάλλα που έπαίρνες πρώτα
έχανες την ώρα σου... Πολλά, άμέτρητα,

δυστυχώς, είναι τὰ παιδιά που δεν με γνω-
ρίζουν, όπως δεν με γνωρίζεις και σύ. Άλλά
δ, τι έκαμες γιά σένα ό φίλος σου, κανέ
τώρα και σύ στα παιδιά που γνωρίζεις και
δεν με γνωρίζουν... Τ' ο γράμμα σου μ' ο
άρεσε πολύ. Δεν θά πάρης και ψευδώνυμο
νά μ' ο γράφης τακτικά;

Νομίζω, Αδοξασμένο Άκρωτήρι, πώς ή
προθεσμία τ' ο Πεντάθλου δεν είναι μικρή.
Προκηρύχθηκε στο 1ο φυλλάδιο τ' ον Ία-
νουαρίου κι' ως τ' ο τέλος Μαρτίου είναι
τρεις σχεδόν μήνες. Δεν άρκουν γιά νάπαν-
τήση κανέναν σε πέντε Άγωνίσματα; Τ' ο
διηγημάκι της παροιμίας μπορεί νά εί-
ναι κι' όπως λές, αλλά μπορεί νά είναι
και γιά ένα όποιοδήποτε νυκτερινό «κά-
μωμα», στα σκοτεινά, που βλέποντάς το
κανέναν την ήμέρα, στο φως, θά ίδῃ τὰ
χάλια του και θά γελάση. Άσκήσεις όχι,
δεν μπορείς νά στείλγς ένασσταλμένες και
μάλιστα δημοσιευμένες, πρέπει νά είναι
άδημοσίευτες. Έπειδή όμως ή Συλλογή
σου τ' ο 1940 έχει περισσότερες απ' δσες
χρειάζονται, μπορείς νά πάρης απ' αὐτήν
δσες Άσκήσεις θέλεις γιά τ' ο Πένταθλο,
μόνο νά μ' ο γράφης ποιές, γιά νά τις σέ-
σω από τη Συλλογή.

Ό καιρός, Άκρίτα, θά διορθώθηκε τώ-
ρα πιά κι' έχει όπως έδω. Άς έλπίσουμε
πως δεν θάχουν άλλα χιόνια... Αυσούχατο
έστειλα. Ό κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί. Η δπ'
αριθ. 94 Διπλή Άκροστιχis δεν θάκυρωθῇ,
γιατί τ' ο παρόραμα διορθώθηκε στο προη-
γούμενο. Τ' ο ξαναλέω κι' έδω: «τά τρία
γράμματα των ζητούμενων άποτελούν νή-
σον τ' ο Αιγαίου».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

«Ως σήμερα έλαβα και τὰ εξής:
«Πόθος», «Χιόνι», «Τ' ο γατάκι στην έ-
δρα», «Ό βασιλεύς και ό χωρικός», «Χα-
ρά», «Χιονίζει», «Τὰ καλά και τὰ βάσανα
τ' ο σχολείου», «Τ' ο παλιό μου Άναγνωστι-
κό», «Δελινό», «Τ' ο θαύμα τ' ον Αη-Νικό-
λα», «Πατρίδα, σάν τὸν ήλιο σου...»,
«Νύχτα άγρύπνιας», «Χαρά» (άλλη), «Η
ζωή τ' ο δυο γέρον», «Η Κινεζούλα»,
«Χιόνι» (άλλο), «Χαρές».

Απορρίπτονται: «Οι τρεις δρόμοι» ή
«Τ' ο θεϊον όραμα» χωρίς όνομα. Άτεχνή
διασκευή από γνωστό παραμύθι. Δεν έήγησε
με τί τρόπο κέρδιος τ' ο κάθε ένα από τ'
άδελφια τὰ χρήματά του ώστε νά δικαιο-
λογηται τ' ο όνομα τ' ο δρόμου που πήρε.
Αυτό τ' ο θεϊον όραμα στο τέλος πολύ θα-
τρικό.—«Οι δυο καρέκλες» τ' ον Δοξ. Ά-
κρωτήρι. Μια καρέκλα σε τέτοιο σημείο
σαρκασφαγμένη ώστε νά είναι γιά πέτα-
μα, δεν μπορεί νά έχη την όψη καινοδρ-
γίας. Έξ άλλου δεν βλέπω τ' ο ήθικό συμ-
πέρασμα που βγαίνει απ' αὐτόν τὸν μύθο.

«Στη Σκύρο» τ' ον Κ. Μελέντη. Μόνον
των συνδρομητῶν που έχουν ψευδώνυμο
παίρνουν κομμάτια στη Σ.Σ.Σ., όπως δῆποτε
όμως αὐτό είναι ένα πρωτόλειο, χαριτωμέ-
νο βέβαια μα άκατάλληλο γιά δημοσίευση.
—«Παιδάκια» τ' ον Σείριου. Πώς μπορεί
νά δημοσιευθῇ μες στην καρδιά τ' ο χειμώ-
να ένα κομμάτι που ν' άρχίζει έτσι: «Ζέ-
στη πολλή!» Θά σου έλεγα νά τ' ο ξανα-
στείλγς τ' ο καλοκαίρι, αν δεν ήταν τόσο
μεγάλο, πολύλογο και σε μερικά σημεία
χωρίς ένότητα.—«Η ζωή άδός ρόδου» τ' ον
Π. Ρ. Σ. Ύπεροβλικός λυρισμός, πολλές
κοινότητες. Τ' ο ίδιο θέμα σχεδόν έχει τ' ο
κομμάτι της Μ. Ντόριε που δημοσιεύσαμε
προχθές, μα πόσο διαφορετικά άνεπτυγμέ-
νο!—«Η μητέρα μου» τ' ον Χλωμό Φεγ-
γρε. Τ' ο κομμάτι αὐτό τ' ο έχομα ξαναδη-
μοσιεύσει. Η έκλογή λοιπόν ήταν καλή,
αλλά ή μεταφράση ύστερεί πολύ.—«Ό χα-

μὲς τῶν δυὸ ἀρνίων» τοῦ Δωδωναίου. Πολὺ ἀτεχνό. Στεῖλε καλύτερα κανένα πεζὸ ποῦ εἶναι πιὸ ἀπλό καὶ εὐκόλο στὸ γράψιμο. — «Ἡ πειστορχία» τοῦ Σιδ. Δουκός. Πολὺ βαρὺ γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. Γλῶσσα ἀνώμαλη. — «Σκόρπιες οὐλίδες» τῆς ΑΒΓ. Πολὺ μεγάλο, χωρὶς κεντρικὴ ἰδέα καὶ χωρὶς ἀναπτύξη. Μπορεῖ νὰ χωρισθῇ καὶ νὰ γίνῃ δυὸ ἢ τρεῖς κομμάτια αὐτοτελῆ. — «Ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ ζωὴ» χωρὶς ὑπογραφή. Ἀρχίζει καλὰ μὰ ὑστερὰ ἀναπτύσσει ἕναν ἀταίριαστο καὶ πολὺ κοινότυπο λυρισμό. Ἀς ξαναστολῇ ἀπλούστερα γραμμένο ὁπως στὴν ἀρχή.

Ἐχω ὑπὸ κρίσιν μόνον τὰ κομμάτια ποῦ ἔλαβα μετὰ τὴν 1η Φεβρουαρίου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναγνώεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Φίλις, κ. (ΕΦ). Κέρβερος, ἄ. (ΣΑ). Λυκόφως, κ. (ΡΠ). Κάτια, κ. (ΚΣ). Χιονάτη, κ. (ΦΠ). Φλόγα, κ. (ΙΙ). Νησιωτοπούλα, κ. (ΠΓ). Ἰππότη Ρομπιστάν, ἄ. (ΙΥ). Ἑσμεράλδα, κ. (ΜΠ). Εὐθυμὴ Μικρούλα, κ. (ΒΠ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Μασκώτ, κ. Μυρτώ, κ. Ἀρκάς, ἄ. Ἑλβιάτης, ἄ. Μυρέλλα, κ. Μελέαγρος, ἄ. Ριντιντίν, ἄ.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Εὐβοιοπούλαν** αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα, χαίρω πολὺ, γράψε μου) **Μικρὴν Πειρήνισσαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) ἢ Ἀγγελία κάνει 6 δραχμὲς κι' ὅχι 5· εἶναι τὸ «ἐλάχιστον τίμημα» δηλαδὴ κι' ἢ μικρότερη Ἀγγελία κάνει 6 δραχμὲς) **Σκαθάρι** (θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἐγκρίσιν· λυσόχαρτο ἔστειλα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν) **Μαύρο Τριαντάφυλλο** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· τὸ εἶχες πρῶτο καὶ συμπέρανα πῶς αὐτὸ προτιμᾷς) **Κούλαν Ταιτούρη** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα τὰ φυλλάδια στὴ νέα μου φίλῃ) **Ἑβρεσσ** (ἔλαβα κι' ἐξετέλεσσα) **Σούλαν Γκινέλλη** (ἡ συνδρομὴ ποῦ ἐπλήρωσες ἢ θεία σου, ἔληξε τὴν 31 Μαΐου 1939· ὥστε χρωστᾷς ἀπὸ 1ης Ἰουνίου) **Ἀηδόνη τῆς Τήνου** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ σοῦ ἔστειλα Ὀδηγὸ καὶ λυσόχαρτο· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά) **Εὐάγγελον Καραγεώργην** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα στὴ νέα μου φίλῃ τὰ φυλλάδια ἐξ ἀρχῆς καὶ Ὀδηγὸ καὶ τώρα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ γιὰ ψευδώνυμο) **Σιδερένιος Χέρι** (χαίρω γιὰ τὴν δράσιν τοῦ Συλλόγου σας· ἡ φωτογραφία δὲν εἶναι γιὰ δημοσίευσιν, γιὰτὶ τὸ πρόσωπο εἶναι μικρὸ καὶ θαμπό· νὰ σοῦ τὴν ἐπιστρέψω δὲν μπορῶ, μόνον ἂν ἐρχόταν ἄνθρωπος νὰ τὴν πάρῃ) **Δουλοῦδι τῶν Ἀλπεων** (χαίρω ποῦ σοῦ ἄρσεν τὸ Πένταθλο· ἔ, βέβαια, τὰ Ἑξήνταχρονα θὰ γιορταστοῦν καλύτερα τὴν ἀνοιξή, παρὰ ἂν γιορτάζονταν φθινόπωρο ἢ χειμῶνα· ἔδωσα τὴν κάρτα σου στὴν κ. Φαίδωνα ποῦ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ) **Ζωηρὸ Τριαντάφυλλο** (λυσόχαρτο ἔστειλα· κόλλες διαγωνισμοῦ γιὰ τὸ Πένταθλο θὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖο, ἀπ' αὐτὲς ποῦ παίρνετε καὶ γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου) **Λευκὴν Καμέλιαν, Ζακυνθινὴν Βαρνούλαν** κτλ. κτλ.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἢ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ εἶναι δρ. 120.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 290ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ἀπριλίου 1940.

135. Συλλαβόγριφος
Πλανήτης, νόμισμα παλιό,
Ἀντωνυμία, μετοχή,
Ἄν μπουνε ὅλα στὴ γραμμή,
Νὰ τὸ καλὸ μου τὸ σχολειό!
Κατακτητῆς

136. Μεταγραμματισμός
Εἶναι κάτι στρογγυλὸ,
Ἕνα γράμμα του ἂν ἀλλάξῃ,
Ἕνα κατάσπρο πτηνὸ,
Ὅλο χάρη, θὰ πετάξῃ.
Συριανὸς

137. Μεταγραμματισμός
Εἶμαι πόλη ἑλληνική,
Ἕνα γράμμι· ἂν ἀλλαχτῇ,
Κάτι χρήσιμο θὰ βγῇ,
Ἀλλὰ πρόσεχε: τοιμπάει
Καὶ καμμιά φορὰ τρυπάει.
Χλωμὸ Φεγγάρι

138. Αἵνιγμα
Τί βλάκας τῶν βλακῶν
Τὸ ἄρσενικό μου!
Θεᾶ τῶν τοκετῶν
Τὸ θηλυκὸ μου.
Ἄγις

139. Κλίμαξ
Α — Ε
Α — — Ε
Α — — — Ε
Α — — — — Ε
Α — — — — — Ε
Α — — — — — — Ε
Α — — — — — — — Ε

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: ζῶον, σχολικὸν ὄργανον, βίαιος ἄνθρωπος, ἄλλο ζῶον, καὶ ἄλλο ζῶον, ἀρχαῖος βασιλόπαις, ἐρηγητὴς τῆς τάξεως.
Ἄγις

140. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 5 8 — Ὀμηρικὸς ἥρωας.
2 3 7 2 8 — Τιτάν.
3 4 2 3 2 — Χορὸς.
4 5 7 5 8 — Τῶν ἡθοποιῶν.
5 4 6 5 8 — Πρέπει νὰ τηρεῖται.
6 4 5 6 5 8 — Φυτὸν ποῦ βάφει.
7 2 4 5 8 — Πτηνόν.
8 6 5 4 5 8 — Φθοροποιόν.
Χλωμὸ Φεγγάρι

141. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνεῖκτος
— Ἀχ, Δέλα! τὸ ξεχάσαμε καὶ πῶς θὰ κάμουμε τὴ γιορτή;
— Ποιό, καλέ;
— Σοῦ τὸ εἶπα.
Ἀσπρὸ Κουνελάκι

142. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ἀρσενιζήτουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα, τὰ δὲ τριτὰ γράμματα ἀρχαῖον φιλόσοφον:

1, Κάλυμμα στρατιωτικόν· 2, Μυθολογικὸν πλοῖον· 3, Εἶδος θεατρικοῦ ἔργου καὶ πόλις· 4, Μικρὰ διδακτικὴ ἱστορία· 5, Ἐπίρρημα τρόπου· 6, Ὅρος τῆς Γραφῆς.
Κατακτητῆς

143. Φωνηεντόλιπον
λλλ-τ-βρ-βστζτ
Συριανὸς

144. Γρίφος
ΕΥΕΥ — σπου
ΕΥ — τοῖχοι
ΕΥ — βάζο
ΕΥ — πλάσι
ΕΥΕΥ —
Ἀσπρὸ Κουνελάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 49.

591- Τήλεμος (Τέ-λαιμός...)- 592. Τάγος-πάγος-μάγος. - 593. Ὅσσα· Ἄσος. - 594. Τὸ σκοτάδι. - 595.

Σ Η Μ
Η Ρ Ω Σ 596. Α
Μ Ω Ρ Ο Σ Α-ΓΗ-ΜΑ
Σ Ο Λ Ω Ν Α-ΓΗ-ΣΙ-ΛΑ ΟΣ
Σ Ω Τ Η Ρ ΜΑ-ΛΑ-ΓΑ
Ν Η Μ Α ΟΣ
Ρ Α Σ

597. Τὸ πτερωτὸν γράμμα εἶναι τὸ Τ. (Τυρταῖος, Στάγειρος, Ἀστυάγης, Ἀριστοτέλης, Ἀραρότ). - 598. ΕΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΥΣΙΣ (Εἰλως, Εὐκλείδης, Εἰλός, Υἱός). - 599. Ἄμ ἐπος, ἄμ ἔργον. - 600. - Ἔσο ἐγκρατῆς (ες, ο, ἐν κρατεῖ Σ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 123]

Νηρέα, θερμὰ συλλυπητήρια. — Γκαλίκ, Γαρδένια, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 124]

Ἀποτελέσματα Δημοφιλίσματος: ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΚΩΦ (ψῆφοι 117). Γελαστός Ἀντιπλοίαρχος, (102), Νεφερίτι, (64). Ἐπαινοί: ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ, Λευκὴ Καμέλια, Στέλλα Βιολάντη.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὑποστηρίζαντας. «ΕΥΘΥΜΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

[Μ' — 125]

Υποκόμητα Σέσιλ, περιμένουμε τὸ ΒΡΑΒΕΙΟ μας. Διαπλάσοκοι: Ἀναμείνατε!!! Καταργοῦμεν ἀντιπροσωπείας Δράμας, Θεσσαλονίκης, Πατρῶν. «ΕΥΘΥΜΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

[Μ' — 126]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση, ἀλληλογραφῶ μετὰ τὴν μεγάλην τάξιν. Ἰδιαίτερος: Χλωμὸ Φεγγάρι, Μελέαγρος, Θλιμένη Μελωδία, Τρισκατάκτο, Βαλεντίνος, Ἑβρεσσ, Ἀδολφ, Ταρζάν. Γράψατε: Κυρία Νάντια Φωστηροπούλου, Φυλῆς 162, Ἀθήναι. Φίλις

[Μ' — 127]

[Μ' — 23] γιὰ νὰ λάβουν ὅλοι παρατείνουμεν ἕνα μῆνα.

Νηρεὺς-Μορφεὺς

[Μ' — 128]

Εὐχαριστῶ θερμότατα ὅλα τὰ εὐγενικὰ διαπλάσπουλα· ἐς ποῦ τόσο πρόθυμα μοῦ ἔστειλαν τὰ τετραδιάκια τους. Περιμένω καὶ ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα, ἰδίως ἀπ' ὅσα ἐξήγησα καὶ δὲν μοῦ ἔστειλαν ἀκόμα. Δ/σις: [Μ' — 21]. Ταυρομάχος

[Μ' — 129]

Ταρζάν. . . Ἴσως!!! Διαπλάσπουλα Τσάρος

[Μ' — 130]

Κόμη φόν Σπέε, περιμένω γράμμα σου καὶ διευθύναι σου. Ἑλβιάτης

[Μ' — 131]

Μπούλυ, θέλεις νὰ ἀλληλογραφήσουμε; Γράψε μου τὴν διευθύναι σου. Ἑλβιάτης

[Μ' — 132]

Τσάρεβιτς! Οἱ ἀποκαλύψεις σου ἀπέτυχαν!!! Γνωρίζουμεν, ὅτι: Τσάρεβιτς = Ἀρσὲν Δουπέν = Βασίλειος Ζαρούλιας!!! Αὐτὰ γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ στοματάκι σου!!! «ΚΑΠΕΤΑΝΑΙΟΙ»